

Sygn. akt II Ka 204/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 04 lipca 2014r.

Sąd Okręgowy w Ostrołęce II Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący SSO **Magdalena Dąbrowska**

Protokolant **Katarzyna Bojnicka**

po rozpoznaniu w dniu 04 lipca 2014 r.

sprawy **A. W.**

oskarżonej z art. 77 § 3 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s i inne

z powodu apelacji obrońcy oskarżonej

od wyroku Sądu Rejonowego w Ostrowi Mazowieckiej z dnia 03 kwietnia 2014r. w sprawie II W 12/14

orzeka:

I. zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy

II. zasądza ze Skarbu Państwa na rzecz Kancelarii Adwokackiej adwokata A. B. kwotę 516,60 (pięćset szesnaście złotych sześćdziesiąt groszy) brutto z tytułu nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu

III. zwalania oskarżoną od ponoszenia kosztów postępowania w sprawie w tym opłaty za II instancję i przejmuje je na rachunek Skarbu Państwa;

Sygn. akt IIKa 204/14

UZASADNIENIE

A. W. została oskarżona o to że:

I. w 2012 roku jako płatnik podatku dochodowego od osób fizycznych z tytułu wpłaty wynagrodzeń zatrudnionym pracownikom, nie dopełniła obowiązku w terminie do dnia 20 miesiąca następującego po miesiącu, w którym pobrano zaliczki, wpłaty na rachunek Urzędu Skarbowego w O. kwot pobranych zaliczek na podatek dochodowy za m- ce

- lipiec 2012 roku w wysokości 202,00 zł,

- sierpień 2012 roku w wysokości 89,00 zł,

- wrzesień 2012 roku w wysokości 63,00 zł

- październik 2012 roku w wysokości 63,00 zł,

- listopad 2012 roku w wysokości 63,00 zł,

- grudzień 2012 roku w wysokości 63,00 zł

czynem powyższym naruszyła art. 38 ust. 1 ustawy z dnia 26 lipca 1991 roku o podatku dochodowym od osób fizycznych (Dz.U. z 2010r. nr 51 poz.307) powodując narażenie podatku dochodowego od osób fizycznych na uszczuplenie w wysokości 543,00 zł

tj. czyn stanowiący wykroczenie skarbowe określone w art. 77 § 3 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s.

II. nie dopełniła obowiązku złożenia w terminie do dnia 31 stycznia 2013 roku zeznania o wysokości uzyskanego przychodu, wysokości dokonanych odliczeń i należnego ryczałtu od przychodów ewidencjonowanych w roku podatkowym 2012 (PIT-28), przez co naruszyła dyspozycję art. 21 ust. 2 pkt. 2 ustawy z dnia 20 listopada 1998 roku o zryczałtowanym podatku dochodowym od niektórych przychodów osiąganych przez osoby fizyczne

(Dz. U. nr 144, poz. 930)

tj. czyn stanowiący wykroczenie skarbowe określone w art. 56 § 4 k.k.s

III. będąc czynnym i zarejestrowanym podatnikiem od towarów i usług obowiązany do składania- deklaracji VAT-7 za okresy miesięczne w terminie do 25 dnia następującego po każdym kolejnym miesiącu, nie dopełniła tego obowiązku, przedmiotowe deklaracje złożyła po upływie terminu za następujące miesiące:

- styczeń 2013 roku w dniu 1.08.2013r.

- luty 2013 roku w dniu 1.08.2013r.

- marzec 2013 roku w dniu 1.08.2013 r.

- kwiecień 2013 roku w dniu 1.08.2012r.

- maj 2013 roku w dniu 1.08.2012r.

czynem powyższym naruszyła przepisy art. 99 ust. 1 ustawy z dnia 11 marca 2004 roku o podatku od towarów i usług (Dz. U. nr 54, poz. 535)

tj. czyn stanowiący wykroczenie skarbowe określone w art. 56 § 4 k.k.s. w związku z art. 6 § 2 k.k.s.

IV. będąc czynnym i zarejestrowanym podatnikiem od towarów i usług w okresie od sierpnia 2012 roku do lipca 2013 roku z tytułu wykonywanej działalności gospodarczej obowiązany, bez wezwania naczelnika urzędu skarbowego do obliczania i wpłacania podatku za okresy miesięczne w terminie do 25 dnia miesiąca następującego po miesiącu, w którym powstał obowiązek podatkowy, dopuściła się w okresie od 25 września 2012 roku do 26 sierpnia 2013 roku uporczywego niewpłacania w terminie podatku od towarów i usług:

- za miesiąc sierpień 2012 roku podatek w kwocie 6 182,00 zł,

- za miesiąc wrzesień 2012 roku podatek w kwocie 19,00 zł,

- za miesiąc listopada 2012 roku podatek w kwocie 3 575,00 zł,

- za miesiąc grudzień 2012 roku podatek w kwocie 325,00 zł,

- za miesiąc styczeń 2013 roku podatek w kwocie 895,00 zł,

- za miesiąc luty 2013 roku podatek w kwocie 727,00 zł,

- za miesiąc marzec 2013 roku podatek w kwocie 751,00 zł,

- za miesiąc kwiecień 2013 roku podatek w kwocie 611,00 zł,

- za miesiąc maj 2013 roku podatek w kwocie 2 714,00 zł,
- za miesiąc czerwiec 2013 roku podatek w kwocie 2 068, 00 zł,
- za miesiąc lipiec 2013 roku podatek w kwocie 1 214,00 zł,

na rzecz Urzędu Skarbowego w O. tj. w łącznej kwocie 19 081,00 zł, czynem powyższym naruszyła dyspozycję zawartą w art. 103 ust. 1 ustawy z dnia 11 marca 2004 roku o podatku od towarów i usług (Dz. U. nr 54 poz. 535)

tj. czyn stanowiący wykroczenie skarbowe określone w art. 57 § 1 k.k.s

Sąd Rejonowy w Ostrowi Mazowieckiej wyrokiem z dnia 03 kwietnia 2014r. w sprawie II W 12/14:

1. uznał obwinioną A. W. za winną popełnienia zarzucanych jej we wniosku o ukaranie wykroczeń skarbowych z art. 77 § 3 k.k.s w zw. z art. 6 § 2 k.k.s, art. 56 § 4 k.k.s., art. 56 § 4 k.k.s w zw. z art. 6 § 2 k.k.s i art. 57 § 1 k.k.s i za to skazał ją i na podstawie art. 50 § 1 k.k.s. wymierzył jej łączną karę grzywny w kwocie 3 500 złotych;
2. zwolnił oskarżoną z kosztów sądowych, przejmując je na rachunek Skarbu Państwa
3. zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adwokata A. B. kwotę 360 złotych tytułem kosztów obrony z urzędu oraz kwotę 82,80 tytułem podatku VAT.

Apelację od powyższego wyroku złożył obrońca obwinionej A. W.. Na podstawie art. 444 k.p.k. art. 425 § 1- 3 k.p.k. oraz art. 447 § 2 k.p.k. w zw. z art. 113 k.k.s zaskarżył wyrok w zakresie kary na korzyść obwinionej.

W oparciu o treść art. 427 § 1 i 2 k.p.k. , art. 438 pkt. 4 k.p.k. w zw. z art. 113 k.k.s wyrokowi zarzucił:

rażącą niewspółmierność orzeczonej wobec obwinionej kary w stosunku do okoliczności czynu oraz w relacji do celów jakie kara ta powinna spełnić w zakresie prewencji szczególnej i społecznego oddziaływania polegająca na orzeczeniu wobec obwinionej : łącznej kary grzywny w kwocie 3500 złotych w sytuacji gdy po stronie obwinionej występowało szereg okoliczności łagodzących, które nie zostały przez Sąd meriti uwzględnione w dostatecznym stopniu, a związane z postawą obwinionej takich jak: dotychczasowa niekaralność obwinionej jej zachowanie w dążeniu do uiszczenia należności publicznoprawnej, okazana skrucha, co w konsekwencji doprowadziło do orzeczenia kary nie uwzględniającej dyrektyw wymiaru kary z art. 53 k.k.

Podnosząc powyższy zarzut na podstawie art. 427 § 1 k.p.. w zw. z art. 437 § 2 k.p.k. w zw. z art. 113 k.k.s. wniósł o zmianę wyroku w skarżonej części i orzeczenie kary łagodniejszej uwzględniającej okoliczności dotyczące obwinionej, a także jej zachowanie oraz względy indywidualno- prewencyjne , w tym wymagania co do społecznego oddziaływania sankcji karnej, która w należyty sposób spełni cel społecznego oddziaływania oraz zadania represyjno – wychowawcze wobec obwinionej.

Obrońca wniósł ponadto o zasądzenie kosztów obrony udzielonej z urzędu za postępowanie apelacyjne.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Złożona przez obrońcę oskarżonej apelacja jest bezzasadna w związku z tym podniesione w niej zarzuty nie zasługują na uwzględnienie.

Na wstępie przypomnieć należy obrońcy, iż A. W. występuje w sprawie jako oskarżona, a nie obwiniona. Wprawdzie czyny jej zarzucane stanowią wykroczenia, to jednak w tym przypadku mamy do czynienia z kodeksem karnym skarbowym. Zgodnie z art. 120 § 2 k.k.s: w postępowaniu w sprawach o wykroczenia skarbowe stronami są: oskarżyciel publiczny, oskarżony oraz interwenient.

Sąd Okręgowy nie podzielił zarzutu wyrażonego w treści apelacji, a dotyczącego rażącej niewspółmiernie wysokiej kary.

Sąd I instancji po przeprowadzeniu rozprawy uznał oskarżoną za winną rzucanych jej czynów i wymierzył jej karę, uzasadniając powody jakimi kierował się przy wymiarze kary, zgodnie z dyrektywami wyrażonymi w art. 53 k.k. i biorąc pod uwagę również okoliczności wskazane przez obrońcę w treści apelacji.

Kara wymierzona oskarżonej w ocenie Sądu Okręgowego nie jest rażąco surowa. Wskazać należy, że Sąd obniżył wymiar kary proponowanej przez oskarżyciela. Nadto kara za wykroczenie skarbowe oscyluje od jednej dziesiątej do aż dwudziestokrotności najniższego wynagrodzenia. W związku z tym mając na uwadze ilość wykroczeń zarzucanych obwinionej kara łączna jej wymierzona i tak oscyluje w dolnych granicach zagrożenia.

Sąd wymierzając oskarżonej karę miał na uwadze wbrew twierdzeniom obrony nie tylko prewencję ogólną, ale również jak wynika z treści uzasadnienia dotychczasową niekaralność oskarżonej. Sąd wziął również pod uwagę że oskarżona czyniła starania o spłatę należności, wyraziła chęć dobrowolnego poddania się odpowiedzialności. Nie doszło jednak do tego, bo oskarżona przestała się kontaktować z urzędem skarbowym, nie odbiera wezwań, nie przebywa pod adresem wskazanym. Nadto jak wynika z odpowiedzi na apelację oskarżona nie zmieniła swojego postępowania i nadal nie reguluje należności publiczno- prawnych.

Mając powyższe na uwadze należy stwierdzić, że ustalenia poczynione przez Sąd Rejonowy w przedmiotowej sprawie są prawidłowe i zasługują na akceptację. Wymierzona oskarżonej kara jest adekwatna do stopnia zawinienia i społecznej szkodliwości jego czynu. Jednocześnie brak jest podstaw do korygowania orzeczenia w tym zakresie.

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy orzekł jak w sentencji.

Sąd zwolnił oskarżoną od ponoszenia kosztów postępowania odwoławczego mając na uwadze jej trudną sytuację finansową.